

Главатарьтъ казалъ:

— Ако допустнемъ дори, че това, което казахте, е истина, то пакъ говори много зле за характера ви. Сега разкажете, какво направихте следъ изчезването на пжтника ви.

Улрихъ помълчалъ нѣколко минути, мжчейки се да събере мислитъ си. После продумалъ:

— „Не си спомнямъ“... и отчаяна въздишка се изтръгнала изъ гърдитъ му.

Но като дочулъ враждебното роптание на събралия се предъ стаята народъ, засегнатъ живо отъ строгия и изпитателенъ погледъ на издирвача, той събралъ всичката останала енергия изъ здравитъ си мускули.

— Ето какво, — казалъ той. Спустихъ се къмъ края на пукнатината... Наведохъ се надъ нея... Зѣеше ледена пустота... Чувахъ се шумъ, като отъ водата на воденица... Викнахъ може би хиляда пжти: „господинъ Шухманъ... господинъ Шухманъ!... Дълго време чувахъ ехото на своя гласъ... Но, другъ не ми отговаряше!...

— Колко време стояхте тѣй?

— Не помня.

— Както и да е, вие се явихте едва следъ два дни. Това очудва всички. Защо не побързахте да уведомите властта.

Улрихъ обзетъ отново отъ мжката си, отговорилъ заеквайки:

— Срамъ ме бѣше... Страхъ ме бѣ да ме видятъ хората... Помислете си само, какъвъ позоръ е за водачъ, който се връща безъ пжтника си!

Този пжтъ се зачули гласове на одобрение. Другаритъ потвърдили казаното; нѣкои изъ между тѣхъ изпитвали такава злочестина.